

۱۵

بررسی‌ها نشان می‌دهد تا ۲۰ اردیبهشت بقایای پرتابگر فضایی چین در نقطه‌ای نامعلوم به زمین برخورد خواهد کرد

لانگ‌مارچ در مسیر سقوط

۲ جهش ژنتیک اخیر ویروس کرونا در هند
نگرانی‌ها را نسبت به افزایش شدت انتقال کووید-۱۹ بالا برده‌است

کرونا ی هندی از نمای نزدیک

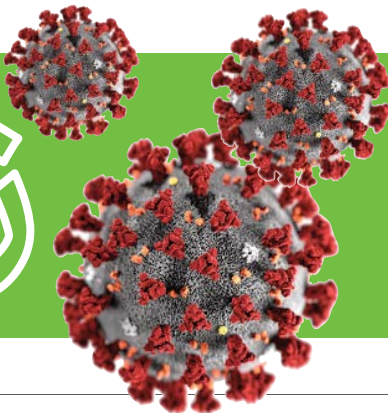
۱۴

روایت میدانی خبرنگار جام جم از منطقه‌ای در شهرستان کارون که کاملاً غیرقانونی پا گرفته و کودکانش از تحصیل بازمانده‌اند

صالح آبادِ مخروبه

زندگی

شنبه ۱۸ اردیبهشت ۱۴۰۰ : شماره ۵۹۳۲

۱۶

جام جم

info@jamejamdaily.ir

روابط عمومی: ۰۲۲۲۶۱۴۷

آسفالت - پاسداران

همتی از تهران:

آسفالت خیابان موسوی در محله پاسداران بسیار خراب و پر از چاله است. شهرداری محترم منطقه به این وضعیت رسیدگی کند.

وانت - بار - ترافیک

خادم از تهران:

توقف وانت بارهای میوه‌فروش در بلوار نیکو عمل محله افسریه باعث ایجاد ترافیک و راه‌بندان می‌شود. با وجود درخواست‌های مکرر ولی هیچ اقدامی بابت جمع‌آوری این افراد صورت نگرفته است.

سگ - جنگل - لفور

گرازیلی از سوداگو:

جولان سگ‌های ولگرد در جنگل‌های لفور باعث رعب و وحشت مردم و گردشگران شده‌است. متأسفانه در این مدت کوتاه تعداد این سگ‌ها بسیار افزایش یافته است. چرا؟

اسلام - مسکن - ملی

کاظمی از تهران:

جواب اعتراضات و استعلام مسکن ملی بسیار دیر بررسی و اعلام می‌شود. چرا باید چند ماه برای استعلام متقاضیان وقت گذاشته شود؟

اجاره - مسکن

بلقار از تهران:

افزایش بی‌رویه و غیرمنطقی اجاره مسکن باعث فشار بسیار زیاد به مستاجران شده‌است و این افراد بدون حمایت از جانب دولت باید هر سال این وضعیت را تحمل کنند.

آسفالت - یاسینی

شاپوری از تهران:

خرابی آسفالت در اتوبان یاسینی شمال به جنوب باعث تغییر مسیر ناگهانی رانندگان می‌شود که این موضوع باعث افزایش تصادفات شده‌است.

سایت - وزارت - کشور

گلدانی از تهران:

سایت سماس وزارت کشور بسیار کند و اکثر اوقات قطع است. لطفاً فکری به حال این سایت شود.

مذاکرات - برجام

شهروندی از تهران:

با توجه به بدعهدی آشکار آمریکایی‌ها و غربی‌ها در موضوع برجام، پیشاپیش نتیجه مذاکرات مشخص است. حال چرا جناب رئیس‌جمهور و گروه ایشان با امیدواری به این مذاکرات چشم دوخته‌اند؟

از فیروزه نیشابور، از فیروزه‌های خورشنگ عجمی، نیم‌رنگ، عربی، توفال، چغاله، شجری، شکوفه و حتی فیروزه‌های چال تقریباً هیچ چیزعاید مردم شرق، غرب و جنوب شهرستان فیروزه نمی‌شود، همان‌طور که از کاروانسرای شوراب، عمارت نشاط‌تقی‌آباد، چشمه آب‌معدنی گرماب، خانه استاد کمال‌الملک روستای حسین‌آباد، حمام قدیمی و پیرج و یاروی قلعه روستای سریده، قلعه توزنده جان و تپه‌های تاریخی یوسف‌آباد.

شهرستان فیروزه با این که باید زیر سایه نام فیروزه قیمتی و آثار پرتعداد تاریخی‌اش جایی آسوده برای زندگی باشد ولی جایی است محروم با مردمانی محروم‌تر که در اقلیم خشک بیابانی این بخش از خراسان رضوی، اغلب باید جان‌گف دست بگیرند و امرار معاش کنند.

خارجی قرارداد می‌بستند بر مبنای دلار فلان قیمت در حالی که مواد اولیه هنوز به ایران نرسیده و پول هنوز تسویه نشده، دلار بالا می‌کشید و کارخانه‌ها پول کم می‌آوردند.

در این بازار آشفته برخی ورشکسته شدند و در کارخانه‌ها راستند ولی آنهایی که مانند مثل سید جمال‌الدین احدی، نیروکم کردند و منتظر نشستند تا بلکه در آینده اوضاع بهتر شود. آن سال خیلی‌ها بیکار شدند و کارگران زیادی دست‌از‌پادارتر برگشتند سر بساط بیکاری‌شان یا شروع کردند به کارگری روی زمین‌های نیم دار و کم بازده و آنچنان که نسل‌اند رنسل بوده‌اند، نغمه حزن‌انگیز محرومیت را زمزمه کردند.

این اما پایان ماجرا نشد. این خواب بی‌موقع که مثل چوب خزیده بود لای چرخ تولید زیاد دوام نیاورد و همه‌چیز تغییر کرد.

داستان یک زندگی نو

ما به کارخانه‌های بسته‌شده عادت داریم، به خط

تولیدهای متوقف عادت داریم، به دیدن کارگران بیکار عادت داریم، به ناامید شدن امیدها عادت داریم، عادت کرده‌ایم شکست را ببینیم، ولی همین ما اگر عادت‌ها را بشکنیم به غیر از اینها هم عادت می‌کنیم. ما عادت می‌کنیم که باشیم، که بمانیم، که سربالایی‌ها را صبورانه بپیمایم و به جاده صاف برسیم.

از سال ۱۳۹۴ می‌توانست پایان داستان کارخانه احمدی باشد، می‌توانست یک قفل بزرگ به در کارخانه بخورد، خط تولیدش خاموش شود و کارگرها تا نفر آخر مرخص شوند یا حتی به ساختمان چوب حراج بخورد و تجهیزات فروخته شود که خوشبختانه هیچ‌کدامش نشد. در عوض این کارخانه عزم ماندن کرد، خواست بماند که تولید کند، که نان بخورد و نان برساند.

همه چیز از یک قرارداد شروع شد، قراردادی مشارکتی که امضای احمدی و بنیاد برکت پایش بود، قراردادی که بخشی از سهام کارخانه را به مدت پنج سال تا زمانی که کارخانه دوباره جان بگیرد و روی پا بایستد به بنیاد می‌سپرد در ازای سرمایه‌ای که می‌آورد.

حالا چهار سال و یک ماه از آن روز می‌گذرد و کارخانه روی پاست و دست‌گذاشته روی زانوی خود و کمک کرده تا مردمی که مایوس و مستاصل در خانه‌ها خزیده بودند نیز دست بگیرند به کمر خویش و قد راست کنند تا شاه‌بیت غزل بازگشت زندگی به آبادی با نغمه‌ای زیبا خوانده شود.

نگاه به شرق

کشور اژدهای زرد فقط محصولات بی‌کیفیت تولید

استخدام به شرط روستایی بودن

در شهرستان فیروزه عده‌ای که نقش واسطه دارند هر روز بسته‌هایی را بار می‌زنند، کیلو مترهای طریقی می‌کنند و بسته‌ها را می‌رسانند دست عده‌ای در روستا. این واسطه‌ها از کارخانه محصولات الکتریکی می‌آیند و بسته‌هایی که حمل می‌کنند قطعات ریز و درشتی است که قرار است مونتاژ شوند. روستاییانی هم که منتظر رسیدن بار هستند نیروهای کارخانه‌اند که در خانه کار می‌کنند نه کارخانه.

این روستاییان اغلب کسانی هستند که مشکلات جسمی دارند و نمی‌توانند هر روز بروند و بیایند، اما قادرند بعد از این که به امور خانه رسیدند، یا پس از آن که به دام‌هایشان علف خوراندند و به کشت و زرع‌شان سرکشی کردند بسته‌های رسیده از کارخانه را باز کنند، پیچ‌گوشی یا هویه دست بگیرند و پیچ‌ها را سفت یا قطعات را به هم متصل کنند.

حدود ۱۰۰ نفر از مردم روستاهای فیروزه مدت‌هاست با این روش به کارخانه محصولات الکتریکی متصلند و از این راه نان می‌خورند، مثل زنان منطقه، زنانی که همسران بیمار یا معتاد دارند و حتی افرادی با معلولیت‌های شدید مثل زنی که با دو عصای زیر بغل، تحرک ناچیزی دارد اما مونتاژکاری‌اش حرف ندارد. زنچیره‌ای که جمال‌الدین احمدی در سرزمین مادری‌اش را انداخته، نرم‌ترکم مشغول مقابله با فقر تاریخی است و نان را به دورترین خانه‌ها در دورترین روستاهای فیروزه می‌رساند و مردانی که از پس مخارج برنمی‌آیند، جوانانی که بیکار بودند و زنان بدسرپرست و بی‌سرپرستی را که پیش از این کاسه چه کتم به دست داشتند، در چرخه‌ای مطمئن صاحب شغل و درآمد پایدار کرده‌اند.

نزدیک به دوسوم از کلید و پریزهایی که این مردم می‌سازند، سربیه‌ها و محافظ‌ها و حباب‌های سقفی و دیواری که اینجا دستی در تکمیل‌شان دارند، کالاهای صادراتی و ارزآور است که دستمزد کسی است که با خودش عهد بسته فقط مردم روستایی را استخدام کند.

نمی‌کند یا فقط جنس‌های اغلاشی اقتصاد آمریکا و اروپا را اسیر نمی‌کند و فقط بازارهای ما را در قبضه خویش نمی‌گیرد و تولیدمان را مستاصل نمی‌کند. اگر به این اژدها خوب نگاه شود، اگر به نظمی که اقتصادش دارد و به آهنگ موزونی که از تولید در آن بلند می‌شود، دل‌و جان داده شود، چین این امپراتوری ایام کهن، سرمشق اقتصادی امروزی خواهد شد و حتی شهرستان فیروزه ما را متحول خواهد کرد.

جمال‌الدین احمدی بعد از آن که توانست کارخانه‌اش را از نابودی نجات دهد و آن را روی پاهایش راست کند، چند دفعه‌ای به چین سفر کرد. او به چین رفته بود تا با دوستی‌کاری انجام‌دهد ولی لایه‌لای کارهایش حلقه‌های یک زنچیره را دیده بود که مثل چرخ دهنده‌های یک ساعت دقیق، به هم چفت و بست شده‌اند و یک نفس وی بی‌وقفه خلق می‌کنند و پیش می‌روند.

او در کشور چشم‌باد می‌ها، در اقتصاد یادگار مانو دیده بود اسباب‌بازی‌های چینی که دنیای اسباب‌بازی جهان روی انگشت آن می‌چرخد همه در روستاهای چین ساخته می‌شوند. او نزدیک‌تر رفته بود و نفس به نفس روستاییان چینی دیده بود که خیلی از آنها از صبح تا عصر در کارخانه‌ها کار می‌کنند و عصر که می‌شود برخی قطعات تولیدی را بار کیسه‌های می‌کنند و به روستای محل سکونت‌شان می‌برند و این قطعات را میان مردم روستا تقسیم می‌کنند تا این مردم از عصر تا شب، تا هر وقت که نای کار کردن دارند قطعات را آماده کنند و برسانند به دست همان‌هایی که قرار بود دوباره صبح در کارخانه مشغول کار شوند. این زنچیره، جمال‌الدین را به فکر شهرستان فیروزه انداخته بود، به یاد مردم روستا‌ها که شغل ندارند و با اندک بضاعت مالی، به بسختی زندگی می‌کنند؛ مردمی که جنم کار کردن دارند اگر کاری برای انجام دادن وجود داشته باشد.

چین، سرزمین حیرت‌آوری است که برای مقابله با فقر شیوه‌های خودش را دارد. چین نخستین کشوری است که حدود ۹۰ درصد از جمعیت فقیر روستایی خود را کاهش داده و آمارها نیز نشان می‌دهد از سال ۱۹۷۸ میلادی که سیاست اصلاحات و درهای باز را به اجرا گذاشته تا پایان سال ۲۰۱۷ توانسته ۷۴ میلیون روستایی را از فقر نجات دهد.

چین، روستایی دارد به نام شی بادونگ که دهکده‌ای کوهستانی و دورافتاده است در استان هونان، تا سال ۲۰۱۳ اهالی این روستا به ازای هر خانوار فقط ۱۶۰۰ یوان درآمد داشتند اما وقتی دولت طرح کشت کیوی و سپس کاشت هلو و پرورش آبریان را به آنها پیشنهاد کرد زندگی‌شان متحول شد به اندازه‌ای که از سال ۲۰۱۷ به این سو هر خانواده به‌طور میانگین از کشت هلو و پرورش آبریان ۱۲ هزار یوان عایدی داشت. فکر کردن به این موضوعات، ذهن جمال‌الدین را نظم داد و نگاهش به روستا را متحول کرد.

اهل روستا بودن، درآمد نداشتن و مشکل دار بودن از شروط استخدام در کارخانه آقای احمدی است

یادداشت: محمود عسکری‌آزاد
رئیس هیأت‌مدیره
بنیاد برکت

برنامه اشتغال برای ۲۷ هزار روستا

مهاجرت روستاییان به شهرها یکی از مشکلات عمده کشور است. از سال ۱۳۳۵ تا ۱۳۹۵ یعنی در عرض ۶۰ سال نسبت جمعیت روستاها از ۶۹ به ۲۶ درصد کاهش یافته که عدد نگران‌کننده‌ای است. علت عمده کاهش جمعیت روستاها این است که در این نقاط به‌جز کشاورزی و دامداری آن هم به روش سنتی، کسب‌وکارهای متنوع وجود ندارد و نیازهای توسعه جمعیت با نیازهای شغلی منطبق نیست. بنابراین افراد به محض بیکار بودن به شهرهای اطراف مهاجرت می‌کنند که به نوبه خود باعث افزایش حاشیه‌نشینی در شهرها و خالی شدن روستاها از جمعیت می‌شود. برآورد کرده‌ایم که اگر جمعیت روستاها با همین سرعت کاهش یابد به‌زودی نسبت جمعیت روستاها به شهرها تا ۱۸ درصد افت می‌کند. این درحالی است که آمار مرکز آمار ایران نشان می‌دهد طی سال‌های ۹۷ و ۹۸، افراد شاغل در روستاها از شش میلیون و ۱۰۰ هزار نفر به پنج میلیون و ۸۴۵ هزار نفر کاهش یافته که این نشان می‌دهد شغل‌های موجود در روستاها نیز به دلیل کافی نبودن برای گذران زندگی، در حال از بین رفتن است. به عبارت دیگر ما در چهار دهه اخیر نه توانسته‌ایم شغل‌های روستایی را حفظ کنیم و نه قادر بوده‌ایم تا مشاغل جدید را توسعه بدهیم و علی‌رغم این‌که در توسعه زیرساخت‌هایی مثل راه، بهداشت و آموزش موفق بوده‌ایم ولی در حوزه ایجاد شغل توفیق نداشته ایم.

بنابراین در مجموعه بنیاد برکت به این نتیجه رسیده‌ایم که برای افزایش درآمد مردم روستا که بخش مهم تولید و تامین امنیت کشور هستند باید فکر اساسی شود. برای این منظور سرمایه‌گذاری‌های جدید و آموزش افراد را در دست‌ورکار قرار داده‌ایم که برای نایل به این هدف در حال انجام اقداماتی هستیم.

ما برای روستاها ۱۴ رشته شغلی طراحی کرده‌ایم تا مردم محلی براساس ظرفیت‌های هر منطقه، یک یا چند رشته را انتخاب کنند. همچنین تسهیلگرانی را از میان مردم بومی انتخاب کرده‌ایم که استعدادیابی کرده و توانمندی‌های روستاها را شناسایی کنند تا براساس آن برای ایجاد شغل و غنی‌سازی شغل‌های موجود اقدام کنند. درحال حاضر ۸۰۰ تسهیلگر آموزش دیده در روستاها مشغول فعالیتند.

از نیمه سال ۹۷ تا کنون ۱۱۲ هزار طرح تولیدی به همین روش در روستاها ایجاد شده که مبتنی بر اعطای وام‌های ۵۰ میلیون تومانی قرض‌الحسنه هستند. تا امروز این طرح‌ها در ۷۵۲۲ روستا، در ۳ استان و ۵۹۴ بخش اجرا شده که باید تا چهار سال آینده به هزار بخش و ۲۷ هزار روستا افزایش یابد.